

Er wordt op me gepast
(tekst & muziek: Axel Lukkien)

Doe ik haar tekort
wanneer ik zeg dat ik haar mis?
Geef ik daarmee toe
dat zij er niet meer is?

Als ik mij verlies in
bitterheid en zelfbeklag,
vind ik van mezelf dan
dat ik dat niet mag?

Wat ik ook geloof,
ik denk niet dat het zinvol is
zekerheid te zien in
wat niet zeker is

Ik ben niet de man
die tekens in het toeval leest
Toch hoop ik nu en dan
Dat zij het is geweest

Altijd als ik fiets
en de wind pakt m'n schouders vast
Altijd als een tak strepen tekent in de lucht
Als ik in het donker mijn weg vind op de tast
Er wordt op me gepast

Tien jaar, dat is lang,
al lijkt het nu verbazend kort,
Nu ik tien jaar ouder
zelf ook ouder ben

zie ik dat geen mens in
eenzaamheid geboren wordt
Dus - zo zou je denken -
sterf je niet alleen

Al ben ik te groot
voor sprookjes en voor bijgeloof
- wind is niets dan wind,
hij gaat aan me voorbij -,

toch waag ik te hopen
Dat misschien mijn dochter ooit
zo durft te vertrouwen,
zo vertrouwt op mij

Altijd als ik fiets
en de wind pakt m'n schouders vast
Altijd als de blaadjes naar me zwaaien van hun tak
En ook al houd ik mij er nou niet meer aan vast
Er wordt op me gepast